

den mere humane Forsørgelse, som de sociale Love, navnlig Alderdomsunderstøttelsesloven, giver.

Ja, dette Ræsonnement erindrer jeg meget godt fra min Ungdom. Det var noget, man hørte stærkt fremhævet fra mange Sider, da Alderdomsunderstøttelsesloven først var under Behandling. Da blev det stærkt fremhævet, at det, her var Tale om, ikke skulde være en større ny Udgift for Samfundet, det var kun en anden, mere human Form for den Understøttelse, som alligevel skulde ydes. Man skulde forsørge de paagældende, og dem af de Personer, man skulde forsørge, som maatte anses for værdige trængende, vilde man yde Forsørgelse paa en mere human Maade. Konsekvensen deraf skulde ogsaa være, at hvad man gav ud til Alderdomsunderstøttelse, kom igen ved Besparelse paa Fattighjælpen.

Jeg tror imidlertid, at den Snes Aar saa vel, der er hengaaet, siden Alderdomsunderstøttelsesloven kom, har vist, at dette Ræsonnement ikke holder Stik. Det er ikke saa, at alle de Udgifter, som anvendes paa Alderdomsunderstøttelsen, vilde komme paa anden Maade, hvis man ikke gav Alderdomsunderstøttelse. Det har vist sig, at Fattigudgifterne paa ingen Maade er gaaet ned i tilnærmelsesvis samme Forhold, som Alderdomsunderstøttelsesudgifterne er gaaet op, og Forklaringen ligger ganske nær. Naar man nemlig kun kan opnaa Understøttelse mod at se sine Rettigheder begrænsede, saaledes som Tilfældet er med Fattighjælpen, saa anstrenger man sig for at undgaa at komme ind under den Understøttelse. Naar der derimod er Tale om Alderdomsunderstøttelse, som man er ret tilbøjelig til at betragte som en Slags Hæderspension, saa bliver Folk tilbøjelige til at lægge op saa meget tidligere, saa bliver de tilbøjelige til at standse deres Arbejde, medens de endnu er i Besiddelse af ikke ringe Arbejdskraft, som de kunde og vilde anvende, hvis det medførte ubehagelige Følger at lade være dermed. Jeg tror altsaa ikke, at den højtærede Minister havde ganske Ret i, at det økonomiske Spørgsmaal vil falde bort, at det er ligegyldigt, fordi det kun er et Spørgsmaal om, af hvilken Lomme man skal tage. Men jeg vil fremhæve, at selv om han har ganske Ret deri, saa er det for mig ikke det afgørende. Det afgørende for mig er ikke blot Spørgsmaalet om en Udgift for det offentlige, men det, som jeg synes maa være Pointen ved Bedømmelsen af, om en Person bør

optages som indfødt eller ikke, er, om det kan siges, at det er et ønskeligt og heldigt Medlem, Samfundet derved erhverver. Det er rigtigt og naturligt, at man kun optager en fremmed som Statsborger, hvis man betragter ham som en heldig Tilvækst til Samfundet. Den højtærede Minister kan vistnok have ganske Ret i, hvad han antydede ved anden Behandling, at man kan tænke sig at opstille slige Begrænsninger i Form af Immigrationslove, saaledes at man allerede tager Reservationerne og træffer Begrænsningerne i det Øjeblik, der er Spørgsmaal om, at en Person vil indvandre her til Landet. Saaledes gør man jo f. Eks. i De nordamerikanske Fristater. Jeg er imidlertid ganske enig med den højtærede Minister i, at det lader sig ikke saaledes gøre her. Det vilde vistnok bringe os ind i forskellige Vanskeligheder og stemmer heller ikke med de Principper, man har fulgt i lange Tider, baade her og i andre europæiske Lande. Men jeg ser da ikke, at der kan være det allermindeste urimelige i, at man tager Spørgsmaalet op, naar der bliver Tale om at give den paagældende Statsborgerret eller Indfødsret. Det er naturligt, at man, naar der er Spørgsmaal om at knytte en Person til Landet som Statsborger, som indfødt, optager det Spørgsmaal: Er det nu en heldig Tilvækst? Det er ogsaa, saa vidt mig bekendt, et Standpunkt, som indtages af de allerfleste europæiske Lande, og navnlig er der ikke nogen Tvivl om, at det er det Standpunkt, som indtages i Norge og Sverige. For Sveriges Vedkommende udtales det ligefrem i de Oplysninger, som er fremkommet under Sagens Behandling, at man lægger Vægt paa, om den Person, der attraar Indfødsret, er ønskelig som Medlem af Samfundet. Jeg tror, at det er naturligt, at man ogsaa her i Landet optager Spørgsmaalet og ser det under den Synsvinkel.

Naar man saa spørger, hvad der skal til, for at en Person kan være en ønskelig Tilvækst til Samfundet, saa er det givet, som fremhævet af den højtærede Minister, at man i første Række vil tage Hensyn til, hvor længe han har været her, om han har været her en lang Aarrække. Men det kan ikke være ene afgørende. Man maa dog straks ogsaa tage Hensyn til, paa hvilket Tidspunkt af sit Liv han er kommet herind, altsaa i hvilket Afsnit af hans Liv det paagældende Antal Aar ligger. Jeg er en Tilhænger af det sociale Princip, at en Mand i Almindelighed skal